

ՆԵՐՈՂԱՄՏՈՒԹԻՒՆԸ

«Եւ մեզի մերէ մեր պարտքերը, ինչպէս մեմք ալ կը մերեմք մեր պարտապաններուն: Վասն զի եթէ դուք մերէ մարդոց իրենց յանձնառնեց, մեր Երկրաւոր Հայրն ալ մեզի կը մերէ: Հապա եթէ դուք չմերէ մարդոց իրենց յանձնառնեց, մեր Հայրն ալ մեզի չի մերեր մեր յանձնառնեց»: (Մատ. Զ. 12, 14, 15):

Տէրունական Աղօթքէն առնուած վերոյիշեալ հատուածը առանցքը կը կազմէ քրիստոնէութեան վարդապետած մարդկության եւ աստուածային ներողամտութեան:

Տէրունական Աղօթքը, զոր աշակերտներու խնդրանքին վրայ Քրիստոս օրովեցուց մեզի, կը պարփակէ էական սկզբունքներ՝ որոնց կիրարկումը մեր կեանքին մէջ անհրաժեշտ է եւ օգտակար:

Մեզմէ իւրաքանչիւրը իր մանկութենէն յոց սորված է զայն եւ կ'արտասանէ «Հայր Մեր»ը առանց անդադարաւոր անոր բովանդակութեան, իմաստին եւ զօրութեան: Պարզ, բայց խորիմաստ խօսքեր են անոնք զորս պարտինք սերտել, հասկնալ ու դործադրել մեր ամենօրեայ կեանքի ընթացքին:

Աղօթելէ եւ խնդրելէ առաջ այս շնորհը, մենք պարտաւոր ենք պիտակցութիւնը ունենալ եւ ընդունիլ յանցանքին կամ մեղքին դոյտութեան: Քիչ չէ թիւը այն հաւատացեալներուն, որոնք կը խորշին լօել իսկ յանցաւոր բառը: Անոնց հասկացողութեամբ յանցաւորներ են աւազակները, ոճրագործները, գինեմոլները եւլն., եւ իրենք գիրենք զուրս դրած են յանցաւորի վիճակէն: Սակայն, մեղքը տեղեցեալէն հեռանալուն մըն է որմէ ամէն ոք վարակուած է: Մեղքը պարտք մըն է զոր թեքացած ենք վճարել. այլ խօսքով, Աստուծոյ եւ մեր նմաններուն հանդէպ չգործադրուած պարտականութիւն մը:

«Եւ մեզի մերէ մեր պարտքերը ինչպէս

մեմք ալ կը մերեմք մեր պարտապաններուն»:

Ահաւասիկ խնդրանք մը որ ամենէն կարեւորն է Տէրունական Աղօթքին մէջ: Աստուծմէ կը հայցենք մեր մեղքերուն ներելիւր այն համեմատութեամբ որ մենք ներած ենք մեզի նման մահապաշտներուն:

Յիսուս յատկօրէն կը մատնանչէ աշխրոյթութիւնը թէ երբ մենք ներենք ուրիշներուն յանցանքները, Աստուած ալ մեզի պիտի ներէ: Աստուածային եւ մարդկային ներողամտութիւնը սերտօրէն կապուած են իրարու հետ: Հետեւաբար, երբ մենք չենք լօծաբիր մարդոց ներել, աւելի լաւ կ'ընենք շարտասանել «Հայր Մեր»ը, որովհետեւ ապարդիւն պիտի ըլլայ ան:

Կը պատմուի թէ Տա Վինչի արուեստագետը իր մէկ թշնամիին դէմքը դժագրած է Յուդայի մարմինն վրայ. ան այլեւս չէ կրքացած նախ Քրիստոսի դէմքին: Բայց երբ պատառին վրայէն աւրած է իր թշնամիին պատկերը, նոյն գիշերն իսկ Քրիստոս երեցած է անոր երազին մէջ:

Եթէ անհատ մը հաշտ չէ ալ անհատի մը հետ, ինչպէ՞ս կրնայ Աստուծմէ խնդրել իր յանցանքներուն թողութիւնը: Ներուելու համար պէտք է ներել գիտնանք:

Առհասարակ, մարդ էակին համար դժուար է ներել իր նմաններուն: Մենք ետաշէր ենք եւ անձնակեղծոն: Մեր նկարագրի այս յուրի երեսը կը թուլացնէ մեր անհատականութեան ամբողջականութիւնը: Բարկու-

թիւնը կը փոխադարձենք բարկութեամբ, ատելութիւնը՝ ատելութեամբ, որուն իբր հետեանք՝ կը կործանենք թէ՛ մեզ եւ թէ՛ մեր հակառակորդին անհատականութիւնը:

Քրիստոս ներողամտութեան ոգին քաջաբեց մարդոց մէջ, որովհետեւ ներողամտութեան համար ազօթեմք՝ ստատուածային ոէր ինզրէլ է: Աէրը միայն կրնայ յաղթանակել բարկութեան զգացումին: Անհատի մը բարկութիւնը երբ սիրով դիմադրուենք, զօրացուցած կ'ըլլանք մեր եւ մեր դիմացիոնին անձնականութիւնը, միեւնոյն ատեն վերանորոգելով նաեւ մեր հոգեկան ոյժերը:

Ստեփանոս Նախավկան սիրով դիմադրուեց զինք քարկոծող բարկացող ամբողջը: Անոր արտառանած աղօթքի միմունջները եւ ցուցարեւոծ ներողամտութեան ոգին նոր մարդ զարժուցին Սօզոսը:

Ներողամտութիւնը կ'առաջնորդէ մեզ անձնագրացութեան, մեծութեան, վերջին Ընթրիքին, երբ առաքեալները իրարու հետ

կը վիճէին թէ իրենցմէ ո՞վ մեծ պիտի ըլլար Քրիստոսի թագաւորութեան մէջ, Յիսուս չաբերացսւ, այլ ներեց անոնց: Ան Նոյնիակ լուսաց աշակերտներուն ոտքերը, որպէս անձնութեաց սիրոյ Նշան: Իր այդ արարքով մոռցուեցաւ մեծութեան շուրջ եղած վէճը, փշուռեցաւ աշակերտներուն հար եւ անոնք զօտեպնդուեցան Ս. Հոգիին զօրութեամբ:

Ուրեմն, Քրիստոսէ օրինակ առնենք եւ սորվինք ներել մարդոց յանցանքներուն: Բարկութեան եւ ատելութեան յուզումները փոխարինենք սիրոյ զգացումով: Մեր զրմարութիւնները լուծենք քրիստոնէական սիրով: Այն ժամանակ Աստուած ալ պիտի ներէ մեր յանցանքներուն, Էրբ սրտաբաց արտասանենք Տէրունական Աղօթքը:

Պօղոս Առաքեալ Եփեսացիներուն զրած թուղթին մէջ այս ուղղութեամբ կը պատգամէ. «Եւ իրարու հետ քաղցր եղէք, դիմադրուեցէ՛ք իրարու, ինչպէս Աստուած Քրիստոսով ներեց ձեզի» (Դ, 32):

ԲԱԼԳԵՆ ՎՐԴ. ԹՕՓԾԵԱՆ